RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

nr. 232.330 van 24 september 2015
in de zaak A. 216.982/IX-8711

In zake: Rani CAUTAERTS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jim Deridder
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Mechelsesteenweg 210 A bus 10
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de VZW INSTITUUT VOOR VERPLEEGKUNDE SINT-VINCENTIUS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jonathan Van Vlaenderen
kantoor houdend te 9000 Gent
Groot-Brittanniëlaan 12

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 18 september 2015, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 14 september 2015 van de beroepscommissie van de vzw Instituut voor Verpleegkunde Sint-Vincentius waarbij het beroep van Rani Cautaerts om de beslissing van de delibererende klassenraad te wijzigen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en het “C-attest – niet geslaagd” gehandhaafd blijft.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 22 september 2015, om 10.30 uur.

Staatsraad Bruno Seutin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Jim Deridder, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Jonathan Van Vlaenderen, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Diane Mareen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster is gedurende het schooljaar 2014-2015 ingeschreven in het eerste jaar van de derde graad, richting Verzorging aan het Instituut voor Verpleegkunde Sint-Vincentius te Gent.

3.2. De opleiding bestaat uit vier algemene vakken (PAV, godsdienst, lichamelijke opvoeding en Frans) en een beroepsgerichte vorming, die wordt beoordeeld aan de hand van zeven competenties (kwaliteitsbewust handelen, communiceren, in team werken, zorg en welzijn, (ped)agogisch handelen, indirecte zorg verlenen en oriënteren op studie- of loopbaan).

Tijdens het schooljaar worden vijf stages doorlopen: een kennismakingsstage en vervolgens stages voor bejaarden (stappen 1 en 2) en stages voor kinderen (stappen 1 en 2).

3.3. Verzoeksters jaarrapport vermeldt op het einde van het schooljaar 2014-2015 een algemeen jaartotaal van 70,9%.

Voor het geheel van de algemene vakken behaalt zij 74% (266,5/360):

- PAV: 110,2/160, hetzij 68,88%;
- godsdienst: 60,3/80, hetzij 75,38%;
- lichamelijke opvoeding: 65,8/80, hetzij 82,25%;
- Frans: 30,1/40, hetzij 75,25%.

Voor vier van de vijf stages slaagt verzoekster. Enkel voor de stage ‘Stap 2 – Bejaarden’ behaalt zij een tekort:

- Kennismakingsstage: 157,8/220, hetzij 71,73%;
- Stap 1 Bejaarden: 230,5/360, hetzij 64,03%;
- Stap 1 Kinderen: 246/360, hetzij 68,33%;
- Stap 2 Kinderen: 357,3/540, hetzij 66,17%;
- Stap 2 Bejaarden: 239,6/540, hetzij 44,37%.

Beoordeeld per competentie doorheen de stage, behaalt verzoekster de volgende resultaten:

- Kwaliteitsbewust handelen: 309,3/595, hetzij 51,98%;
- Communiceren: 182,5/300, hetzij 60,83%;
- In team werken: 112/200, hetzij 56%;
- Verzorgend handelen: 110,3/190, hetzij 58,05%;
- (Ped)agogisch handelen: 56,8/100, hetzij 56,8%;
- Indirecte zorg verlenen: 91,3/155, hetzij 58,90%;
- Stage-opdrachten: 369/480, hetzij 76,88%.

Verzoekster behaalt aldus voor het geheel van de stage 1231,2/2020, hetzij 60,95%.

3.4. Op 25 juni 2015 beslist de deliberende klassenraad aan verzoekster een C-attest toe te kennen.

De motivering hiervan luidt als volgt:

"Motivering/advies:
1) Vaststelling situatie
Tekort stap 2 Bejaarden:
• AD1 Kwaliteitsbewust handelen: 47,8/150
• AD2 Communiceren: 28/80
• AD3 In team werken: 15/50
• AD4 Verzorgend handelen: 30,3/70
• AD5 Pedagogisch handelen: 18,7/40
2) Evolutie van de situatie
Negatieve evolutie voor stage.
3) Reden van de zwakke prestatie
Moeite om de theorie te linken aan de praktijk.
Ze beschikt niet over de attitudes en vaardigheden om in de zorgsector te functioneren.
4) besluit/advies
We adviseren je om een opleiding te zoeken, die beter [aansluit] bij je mogelijkheden.
Je kan contact opnemen met CLB voor advies in te winnen."

3.5. Op 30 juni 2015 heeft een overleg plaats met de adjunct-directeur. Deze beslist om de klassenraad niet opnieuw samen te roepen. Met een brief van 2 juli 2015 deelt zij dit mee aan verzoekster.

3.6. Op 7 juli 2015 stelt verzoekster beroep in bij de interne beroepscommissie van de verwerende partij.

3.7. Op de zitting van de interne beroepscommissie van 25 augustus 2015 wordt door de raadsman van verzoekster een attest neergelegd waaruit blijkt dat verzoekster aan ADD lijdt.

3.8. Bij brief van 14 september 2015 wordt de beslissing van de interne beroepscommissie waarbij het C-attest wordt gehandhaafd, meegedeeld.

Uit de notulen van deze vergadering blijkt dat de beroepscommissie in essentie de volgende motieven aangeeft:

> "Het is inderdaad niet steeds noodzakelijk om te slagen voor alle onderdelen om effectief geslaagd te zijn. De stage is in deze context zeer belangrijk en dus wel een noodzakelijkheid om te kunnen slagen. Daarover bestaat duidelijkheid voor alle leerlingen op basis van artikel 3.4.4. van het schoolreglement. De woorden 'niet noodzakelijk' in artikel 57 van het Organisatiebesluit kunnen o.i. niet uitgelegd worden op een manier die zou betekenen dat voor een cruciaal opleidingsonderdeel zoals de stage bepaalde tekorten niet zouden kunnen worden weerhouden als basis voor een C-attest.
>
> […]
>
> Enkele criteria om te kunnen slagen voor de stages worden helder geformuleerd in de stagebundel:
> - voor elke stageperiode 50% van het totaal aantal punten behalen;
> - voor elke algemene doelstelling minimum 50% van het totaal aantal punten van alle stages behalen;
> - voor de stageopdrachten minstens 50% van het totaal aantal punten van de stages behalen;
> - voor de beide stages van stap twee mag je per stage niet meer dan twee doelen van de zes leerdoelen een onvoldoende halen.
>
> Rani heeft op de laatste stage van stap 2 bij bejaarden vijf tekorten op de algemene leerdoelen:
>
> -kwaliteitsbewust handelen
> -communiceren
> -in team werken
> -verzorgend handelen
> -pedagogisch handelen."

IV. Ontvankelijkheid van de vordering

Excepties

4. De verwerende partij werpt twee verschillende excepties van onontvankelijkheid op.

Vooreerst laat zij gelden dat verzoekster initieel niet zelf de procedure heeft aangevat maar wel haar ouders, wat gezien haar meerderjarigheid vragen opwerpt over de ontvankelijkheid van de vroege proceduregang met mogelijke repercussies op voorliggend verzoek.

Daarnaast werpt de verwerende partij op dat verzoekster niet aantoont welk concreet belang zij heeft of wil realiseren door het indienen van het voorliggende verzoekschrift dat erop gericht is de uitwerking van de genomen beslissing op te schorten.

Beoordeling

5. In zoverre de verwerende partij opwerpt dat verzoekster initieel niet zelf de procedure heeft aangevat maar wel haar ouders, wat gezien haar meerderjarigheid vragen doet rijzen over de ontvankelijkheid van de vroege proceduregang met “mogelijke repercussies naar voorliggend verzoek”, dient de Raad van State vast te stellen dat de verwerende partij deze exceptie niet nader preciseert. Zij beperkt zich veeleer tot een summiere en algemene beschouwing die niet wordt onderbouwd.

Deze exceptie is niet ernstig.

6. In zoverre de verwerende partij opwerpt dat verzoekster niet aantoont welk concreet belang zij heeft of wil realiseren door het instellen van voorliggende vordering, dient te worden vastgesteld dat verzoekster – zoals zij uitdrukkelijk in haar verzoekschrift vermeldt – een succesvolle voortzetting van haar normale studieloopbaan in de door haar geambieerde studierichting beoogt. Indien de Raad van State de beslissing van de verwerende partij schorst, staat er immers niets aan in de weg dat de interne beroepscommissie haar bestreden beslissing intrekt en het beroep van verzoekster opnieuw aan een onderzoek onderwerpt met inachtneming van de motieven van het schorsingsarrest.

Deze exceptie is ongegrond.

V. Herinnering aan de schorsingsvoorwaarden

7. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

VI. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Standpunt van de partijen

8. Verzoekster motiveert de uiterst dringende noodzakelijkheid van haar vordering als volgt:

> "De bestreden beslissing ontneemt de leerling de mogelijkheid om de normale studieloopbaan voort te zetten in de studierichting van haar keuze – waarbij na het eerste jaar van de derde graad ook geen andere studierichting meer kan worden gekozen.
>
> Verzoekster beroept zich op de vaste rechtspraak van de Raad van State, met name dat het dreigend verlies van een schooljaar een nadeel uitmaakt dat binnen een gewone schorsingsprocedure niet tijdig zal kunnen worden gekeerd.
>
> Het bewijs van de uiterst dringende noodzakelijkheid draagt, voor zover nodig, het bewijs van de spoedeisendheid in zich.
>
> Gelet op de hierboven weergegeven tijdsverloop sinds de kennisname van de bestreden beslissing, heeft verzoekster ook ontegensprekelijk voldoende diligent gehandeld bij het instellen van huidig schorsingsverzoek.
>
> Dit geldt in het bijzonder nu de strekking van de bestreden beslissing haar telefonisch werd meegedeeld de avond van de zitting van de interne beroepscommissie (25 augustus 215), en de beslissing zelf uiteindelijk – na twee rappels van verzoeksters raadsman – pas per aangetekend schrijven van 14 september 2015 werd ter kennis gebracht."

9. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid. Zij betoogt:

"Het criterium voor de beoordeling van de aanwezigheid van de vereiste uiterst dringende noodzakelijkheid is dat enkel de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid tijdige en afdoende bescherming kan bieden voor de in het geding zijnde belangen, met name de succesvolle voortzetting van de 'normale studieloopbaan' in de geambieerde studierichting.

In hoofde van verzoekster is er geenszins sprake van een gewoon secundair schooltraject. Verzoekster is inmiddels 18 jaar en was vorig schooljaar ingeschreven in het 5de jaar secundair onderwijs. Zij heeft met andere woorden al een aantal schooljaren verloren. Er kan in hoofde van verzoekster dan ook geen gewag worden gemaakt van de voortzetting van een 'normale studieloopbaan'.

Evenmin kan verzoekster met redelijkheid volhouden dat het verderzetten van de studierichting Verzorging op de school van verweerster de door haar geambieerde studierichting betreft. Het tegendeel blijkt duidelijk uit een volledige lezing van het dossier (en meer bepaald het document 'vo1ledig dossier 5VZC - Rani Cautaerts) en wordt bevestigd door haar ouders in het gesprek dat zij op 30.06.2015 hadden met mevrouw [M.] en mevrouw [N.]. De droom van verzoekster is om Kinderzorg te volgen. De interesse in bejaardenzorg en thuiszorg ontbreekt volledig bij verzoekster.

Onterecht beroept verzoekster zich dan ook in zeer summiere bewoordingen op de rechtspraak van Uw Raad inzake de beoordeling van de uiterst dringende noodzakelijkheid in het licht van het verlies van een schooljaar.

Verzoekster toont niet aan dat zij de door haar werkelijk geambieerde studierichting, met name Kinderverzorging, niet op een andere wijze zou kunnen verderzetten.

Verzoekster is meerderjarig. Zij kan genieten van de optie Volwassenenonderwijs. Naar aanleiding van het gesprek dat de ouders van verzoekster op 30.06.2015 met de school hadden, haalden zij aan dat deze optie ook reeds concreet overwogen werd. De optie Volwassenenonderwijs biedt voor verzoekster de mogelijkheid niet alleen het diploma secundair onderwijs te behalen doch ook om het getuigschrift 'begeleider in de kinderopvang' te behalen.

Derhalve toont verzoekster evenmin aan welke onafwendbare en onherroepelijke schade zij zou lijden bij het voeren van een gewone procedure tot schorsing.

Besluitend dient vastgesteld te worden dat in casu geen sprake is van de vereiste uiterst dringende noodzakelijkheid."

Beoordeling

10. In tegenstelling met wat de verwerende partij beweert, betoogt verzoekster terecht dat enkel een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid haar een tijdige en afdoende bescherming kan bieden voor haar in het geding zijnde belangen, namelijk een succesvolle voortzetting van haar normale studieloopbaan in de door haar geambieerde studierichting.

VII. Ernst van de middelen

A. Tweede middel

Standpunt van de partijen

11. In het tweede middel voert verzoekster onder meer de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Zij licht deze middelonderdelen toe als volgt:

"Zoals verzoekster reeds in de interne beroepsprocedure heeft aangetoond, is zij geslaagd op vier van de vijf stages – die blijkens het rapport geen afzonderlijke vakken vormen – en haalde zij, alle stages samengekomen, een ruim slaagcijfer voor elk van de zeven te beoordelen competenties.

Nu het rapport aangeeft dat de competenties worden gemeten en niet de stages, valt niet in te zien hoe de bestreden beslissing aan de slaagcijfers ter zake voorbij kon gaan.

In deze omstandigheden kan het niet slagen op één stage, die zoals gezegd geen afzonderlijk vak vormt, geen wettig motief zijn om aan verzoekster een A-attest te weigeren.

Zoals onderstaand in het derde middel in herinnering wordt gebracht, heeft de Raad van State eerder al uitdrukkelijk overwogen dat het verplicht moeten slagen voor elk onderdeel van een vak, geen toegelaten deliberatiecriterium is.

Verzoekster heeft bovendien in de loop van het schooljaar melding gemaakt van een bijzonder getroebleerde relatie met de stageverantwoordelijke op de stageplaats voor de stage 'stap 2 bejaarden'.

De bestreden beslissing ontkent noch weerlegt dit gegeven, maar betrekt het argument evenmin op enige wijze bij de beoordeling.

Nochtans heeft verzoekster er op gewezen dat deze slechte relatie de verklaring is waarom haar competenties plots – en onverklaarbaar – zoveel slechter werden beoordeeld dan in de vorige stages. Met betrekking tot de laatste stage […] [kreeg] verzoekster negatieve opmerkingen […] als zou zij niet vriendelijk zijn tegen het personeel [en] geen feedback kunnen aanvaarden. De bestreden beslissing heeft er geen oog voor gehad dat ook deze beoordelingen haaks staan op de competenties die verzoekster in vorige stages duidelijk heeft aangetoond.

Illustratief kan worden verwezen naar het volgende:

- Stap 1 Bejaarden:
  - ° Communiceren: 'Je bent steeds vriendelijk en beleefd tegenover de zorgdragers en het personeel.'
  - ° In team werken: 'Je staat open voor feedback.'

- Stap 1 Kinderen:
  ° Kwaliteitsbewust handelen: ‘Je toont waardering en respect’
  ° Communiceren: ‘Je bent vriendelijk en beleefd t.a.v. de kinderen en de begeleiders. Je babbelt voortdurend tegen de kinderen. Ook je non-verbale taal is aangepast’
  ° In team werken: ‘Je staat open voor feedback en je doet zeer goed je best om de aandachtspunten bij te sturen’
  ° Indirecte zorg verlenen: ‘Je probeert altijd rekening te houden met je feedback’

De bestreden beslissing schendt aldus de formele motiveringsplicht, nu dit element onmiskenbaar van belang is voor de beoordeling van verzoeksters kennen en kunnen, in het bijzonder in het licht van de goede cijfers die zij voor dezelfde competenties bij de andere stages heeft behaald.

De thans in de bestreden beslissing woordelijk tot uitdrukking gebrachte kritiek op verzoeksters prestaties kan, mede gelet op wat hiervoor is bepaald inzake de relevantie van de cijfermatige quotering via de jaarcijfers, geen afbreuk doen aan de slaagcijfers die verzoekster behaalde. Dat zij bepaalde basale vaardigheden niet zou beheersen, staat haaks op de toegekende punten.”

12. De verwerende partij voert ter weerlegging van het feit dat de bestreden beslissing onzorgvuldig zou zijn gemotiveerd, onevenredig en onredelijk zou zijn, het volgende aan:

“Het leerplan Verzorging stelt 7 Algemene Doelstellingen voorop. Binnen de verschillende stageperiodes die doorlopen moeten worden, bouwt men op dit vlak een leerlijn. In stap 2 binnen de stages moeten de leerlingen bewijzen dat ze de Algemene Doelstellingen (AD) geïntegreerd kunnen toepassen binnen de stagesetting. Zo bewijzen de leerlingen dat zij kunnen handelen vanuit een totaalvisie op zorg, één van de essentiële doelstellingen van de opleiding. Het niveau van integratie dat bereikt moet worden op het einde van stap 2 is de beginsituatie voor het 6de jaar Verzorging. Aangezien verzoekster op 5 van de 7 AD’s het verwachte niveau niet haalt, is de klassenraad van mening (en de beroepscommissie met haar) dat zij niet klaar is voor de instap in het 6de jaar Verzorging. Ondanks de regelmatige en individuele bijsturing door de stagebegeleidsters en stagementoren, is verzoekster er niet in geslaagd een positieve evolutie te doorlopen. We kunnen daarbij voor concrete voorbeelden verwijzen naar het evaluatieverslag opgemaakt en de volgbladen met concreet observeerbaar gedrag genoteerd door mentoren van de werkvloer en stagebegeleider van de school mevrouw [R. D.] (zie het administratief dossier)

Bij de beslissing is er voldoende rekening gehouden met het totale individuele (volledige)dossier van verzoekster. (zoals het te vinden is in het administratief dossier)

Een verzorgende moet zowel bij kinderen als bejaarden kunnen werken. Niettegenstaande verzoekster voldoende haalde voor de stages bij kinderen, is dit in de totaliteit van het stagefunctioneren niet voldoende om het zesde jaar te

kunnen starten waar het accent nog meer op de bejaarde zorgvrager ligt (o.a. stage thuiszorg met een complexere context en een stage residentiële zorg). De competenties voor de eerste logistieke stage zijn op kennismakingsniveau, deze van Stap 2 ouderenstage op integratieniveau, wat een sterke toename in complexiteit weergeeft, waarbij een lineair punt aan iemand die niet vertrouwd is met de school en de sector een vertekend beeld schetst. Zoals een verpleegkundige wellicht niet kan slagen als hij of zij geen inspuiting kan geven, zo ook kon verzoekster niet beschouwd worden als klaar voor het volgende jaar.

De school heeft in overleg met het CLB op verschillende momenten de keuze voor de zorg bij verzoekster in vraag gesteld (zo was er nog een gesprek met het CLB op 9/12/2014).

Dit blijkt ook uit andere documenten: (18/10/2014) 'Voor de eerste logistieke stage bij ouderen was haar functioneren voldoende maar de stageplaats vindt dat deze richting niet echt iets voor Rani is. Er is vooral bezorgdheid naar de volgende stage waarbij Rani effectief mensen moet verzorgen, zal zij op een veilige rustige manier bewoners kunnen verzorgen?' Dit is ook op 21/10/2014 met verzoekster besproken: 'Ze was erg geraakt door de feedback van de dienst dat ze grenzen te weinig aanvoelt, verstrooid is en daardoor opdrachten niet goed uitvoert...'."

Beoordeling

13. Waar de verwerende partij vooral het belang van 'stap 2' van de stage bij bejaarden tracht te onderlijnen in het licht van de instap in het zesde jaar Verzorging, alsook dat de gekozen richting niet geschikt is voor verzoekster, kan niet worden ontkend dat er geen consistent antwoord wordt gegeven op de vaststelling dat er een contrast bestaat tussen de beoordelingen bij de vorige stages en deze bij de laatste stage en dit op dezelfde punten, zoals onder meer kwaliteitsbewust handelen, communiceren, in team werken, verzorgend handelen en (ped)agogisch handelen. Waar onder meer gefocust wordt op de commentaar van de stagebegeleidster van de laatste stage, is dit niet voldoende gerelateerd aan de vorige stages en komt het als inconsequent over dat tijdens de stagevergadering met alle begeleidsters geoordeeld werd dat verzoekster niet bekwaam zou zijn, terwijl zij goede cijfers heeft behaald. Indien deze laatste stage niet had plaatsgevonden, zou verzoekster trouwens geslaagd zijn voor de stage.

Er moet dan ook worden vastgesteld dat de bestreden beslissing in hoofdzaak is gefocust op alles wat tijdens de laatste stage niet naar behoren is

geweest, terwijl ze slechts zijdelings verwijst naar de andere stages. Ondanks het feit dat het over dezelfde competenties gaat, wordt nagelaten duidelijk te expliciteren, minstens waarom, de stage viermaal goed wordt beoordeeld en eenmaal minder goed en de vorige zeer goede stages de balans niet in verzoeksters voordeel vermogen te doen omslaan. De bestreden beslissing blijft in gebreke dit contrast te bespreken.

14. De aangevoerde middelonderdelen van het tweede middel zijn in de aangegeven mate ernstig.

B. Derde middel

Standpunt van de partijen

15. In het derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 57 van het besluit van de Vlaamse Regering van 19 juli 2002 'betreffende de organisatie van het voltijds secundair onderwijs' en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster licht toe:

"Artikel 3.4.4.2 van het schoolreglement stelt met betrekking tot de stage het volgende:

> 'Aangezien de stages een fundamenteel onderdeel zijn van de praktijkgerichte opleiding, moet de leerling ook voor de stages geslaagd zijn om te kunnen slagen voor het geheel van de vorming van dit leerjaar.
> (...)
> De leerlingen moeten geslaagd zijn voor het geheel van de stages en voor alle onderdelen ervan.'

Verzoekster heeft in de interne beroepsprocedure uitdrukkelijk opgeworpen dat deze bepaling de discretionaire bevoegdheid miskent waarover de delibererende klassenraad beschikt.

Verzoekster kan begrijpen dat de component 'beroepsgerichte vorming', met daarin de stages, in de opleiding een belangrijke plaats inneemt, vergelijkbaar met de geïntegreerde proef. Dit betekent evenwel niet dat aan een

eventueel tekort voor (een deel van) de stages bij voorbaat het gevolg mag worden gekoppeld dat de leerling geen A-attest kan behalen.

Ten aanzien van een dergelijke vooraf vastgelegde en bindende deliberatienorm oordeelde de Raad van State eerder in het arrest Buysse [arrest nr. 192.583 van 23 april 2009] reeds:

> ‘Artikel 56 van het organisatiebesluit, dat het resultaat voor de GIP als ‘een belangrijk element’ kwalificeert, artikel 57 van hetzelfde besluit en het schoolreglement spreken alleszins niet tegen dat aan de resultaten voor de GIP een zodanig belang wordt toegemeten dat het in grote mate het eindresultaat van de leerling bepaalt.
>
> Het moeten slagen in de GIP, meer nog : in elk onderdeel van de GIP, stellen als een absolute, vooraf vastgestelde en algemeen geldende voorwaarde voor een gunstig resultaat, vindt evenwel geen steun in de hiervoor geciteerde regelgeving die steeds uitgaat van een concrete beoordeling door de delibererende klassenraad van elke leerling en het geheel van zijn prestaties, op basis van zijn individueel dossier, zodat moet worden aangenomen dat verwerende partij zichzelf en haar leerlingen deze ‘voorwaarde’ hoe dan ook maar kan opleggen in de vorm van een niet-bindende richtlijn. Er anders over oordelen, zou betekenen dat de essentie van het delibereren - beraadslagen, overleggen, overdenken - volkomen verloren gaat. Delibereren zou - in die zin geïnterpreteerd - verworden tot een louter mathematische benadering van de resultaten van verzoeker. Delibereren - in de werkelijke zin van het woord - zou gewoonweg niet meer aan de orde zijn: een leerling die voor alle onderdelen geslaagd is, is meteen voor het geheel geslaagd; een leerling die niet voor alle onderdelen geslaagd is, is meteen ook voor het geheel van de proef niet geslaagd. Door blinde toepassing van de bedoelde richtlijn, zou de delibererende klassenraad derhalve de hem opgedragen bevoegdheid miskennen, namelijk oordelen of een leerling geslaagd of niet geslaagd is door afweging van - alle - concrete gegevens van het dossier van de leerling.
>
> Verwerende partij kan zich bijgevolg niet op die richtlijn beroepen om verzoeker belang bij het middel te ontzeggen.
>
> Meer nog. Mocht immers blijken, zoals verwerende partij in haar exceptie thans laat uitschijnen, dat de delibererende klassenraad toch louter op grond van de aangevoerde richtlijn tot de bestreden beslissing was gekomen, zou reeds de gegrondheid van het middel vaststaan.’

Dit zijn precies de omstandigheden waarin verzoekster door de bestreden beslissing is geplaatst.

Terwijl de bestreden beslissing eerst nog de indruk geeft het middel van verzoekster bij te vallen door te stellen:

> ‘Het is inderdaad niet noodzakelijk om te slagen voor alle onderdelen om effectief geslaagd te zijn.’

en dus tot een concrete beoordeling over te gaan, luidt het onmiddellijk daaropvolgend:

> ‘De stage is in deze context zeer belangrijk en dus wel een noodzakelijkheid om te kunnen slagen. Daarover bestaat duidelijkheid voor alle leerlingen op basis van artikel 3.4.4. van het schoolreglement. De woorden ‘niet noodzakelijk’ in artikel 57 van het Organisatiebesluit kunnen o.i. niet uitgelegd worden op een manier die zou betekenen dat voor een cruciaal opleidingsonderdeel zoals de stage bepaalde tekorten niet zouden kunnen worden weerhouden als basis voor een C-attest.’

In tegenstelling tot te komen tot een concrete beoordeling, wat alsnog in het vooruitzicht lijkt te worden gesteld door het motief dat artikel 57 van het Organisatiebesluit een niet-slagen omwille van één tekort niet uitsluit - wat inderdaad, mits een individuele beoordeling en concrete motivering, juist is - volhardt de bestreden beslissing finaal in de misvatting dat, omgekeerd, deze bepaling evenmin in de weg staat dat een dergelijk rechtsgevolg van dat ene tekort ook op voorhand en bij algemene beschikking mag worden bepaald.

De bestreden beslissing vervolgt in haar motivering immers:

> ‘Enkele criteria om te kunnen slagen voor de stages worden helder geformuleerd in de stagebundel:
> -Voor elke stageperiode 50% van het totaal aantal punten behalen;
> -Voor elke algemene doelstelling minimum 50% van het totaal aantal punten van alle stages behalen;
> -Voor de stageopdrachten minstens 50% van het totaal aantal punten van de stages behalen;
> -Voor de beide stages van stap twee mag je per stage niet meer dan twee doelen van de zes leerdoelen een onvoldoende behalen.’

Ware verwerende partij de inrichtende macht van een hogeronderwijsinstelling, dan zou zij een dergelijk full credit-systeem kunnen hanteren, Zij is dat evenwel niet, en de voormelde bepaling van het schoolreglement is in strijd met artikel 57 van het Organisatiebesluit en klemt met de rechtspraak van de Raad van State ter zake. De bestreden beslissing ondergaat hetzelfde lot.

De verdere uiteenzetting van de bestreden beslissing geeft er geen blijk van dat de beroepscommissie alsnog voldoende concreet op verzoeksters dossier en haar grieven is ingegaan.”

16. De verwerende partij stelt dat noch de klassenraad, noch de beroepscommissie een blinde toepassing heeft gemaakt van de geviseerde bepaling uit het schoolreglement. Ter staving hiervan voert zij aan:

> “Dit moge ook blijken uit de omstandige bespreking van de beoordeling van alle gegevens waarover zowel de klassenraad als de beroepscommissie zich hebben bediend. Hier blijkt precies wel uit dat de klassenraad (en de beroepscommissie, voor zover men ook hen zou wensen te betrekken bij dit argument) over de ruime discretionaire bevoegdheid [beschikt] waar verzoekster op doelt

(maar anderzijds ontkent en miskent als ze het heeft over de wijze waarop punten moeten geïnterpreteerd worden).

In hoofdorde werd tot het toekennen van een C-attest besloten op grond van concrete resultaten en vaststellingen. Uit een gedetailleerde analyse van de tekorten voor Stap 2 stage bejaarden blijkt dat verzoekster de leerplandoelstellingen (vorm gegeven in de 7 algemene doelstellingen) niet heeft behaald op het niveau van competentie dat verwacht wordt aan het einde van het 5de jaar Verzorging.

Uit een ontleding van de resultaten van de opleidingsonderdelen waarvoor verzoekster wél geslaagd is, kan een versterking worden afgeleid van het draagvlak om vanuit de behaalde tekorten voor Stap 2 stage bejaarden te besluiten tot een C-attest nu het onderliggend motief – met name de vaststelling dat verzoekster absoluut niet geschikt is voor de Verzorging – niet eenmalig of uitzonderlijk blijkt te zijn, maar eerder symptomatisch.

Met andere woorden, er is wel degelijk een concrete, globale en geïndividualiseerde afweging gemaakt van de kennis en kunde van verzoekster die op het eerste gezicht dan wel vermag tot een andere eindbeoordeling te leiden.

De stagerapporten en de bespreking daarvan met verzoekster over het hele schooljaar jaar zorgen voor een voldoende materiële onderbouw om de beslissing tot het toekennen van een C-attest inzichtelijk te maken en te onderbouwen.

De specifieke motivering voor het toekennen van een C-attest, ondanks het feit dat cijfermatig gezien enkel voor Stap 2 stage bejaarden tekorten werden weerhouden, kan worden gevonden in het overmatige belang van het geheel van de stage binnen de door verzoekster gekozen studierichting en omwille van de specifieke vaardigheden die het geheel van de stage binnen deze beroepsgerichte studierichting wil en moet uittesten.

Het overmatige belang dat aan het geheel van de stages wordt toegekend, wordt verantwoord door het feit dat dit opleidingsonderdeel profielbepalend is voor de studierichting Verzorging.

Uiteindelijk oordeelde de beroepscommissie – net zoals de klassenraad voordien – op basis van de niet gerealiseerde leerplandoelstellingen op het einde van het 5de jaar en de onvoldoende beheersing van de basistechnieken dat er voor verzoekster geen slaagkansen zijn in het 6de jaar. De eerder – doorheen het hele jaar – met verzoekster én haar moeder besproken argumenten en pijnpunten zijn duidelijke aanwijzingen dat verzoekster alsmaar minder voldeed aan de leerplandoelstellingen voorzien door de studierichting."

Beoordeling

17. De bestreden beslissing geeft er duidelijk blijk van dat ze niet delibereert, enkel refereert aan het bepaalde in het schoolreglement. Er werd enkel vastgesteld dat verzoekster op het laatste stageonderdeel niet de helft van de punten behaalde en die vaststelling volstond om haar niet geslaagd te verklaren, hoe

groot haar slaagpercentage ook zou zijn geweest. De interne beroepscommissie heeft zichzelf geen enkele discretionaire bevoegdheid toegemeten op dit cruciale punt, enkel vastgesteld dat het schoolreglement haar gebood om verzoekster niet geslaagd te verklaren. De beroepsprocedure is op dit punt totaal van elke zin beroofd geweest.

De Raad van State heeft reeds herhaaldelijk geoordeeld dat een delibererende klassenraad zich bij zijn taak niet blind mag houden aan dergelijke deliberatierichtlijnen. Uiteraard geldt hetzelfde thans voor de beroepscommissie. Deliberatieaanbevelingen kunnen als gedragslijn weliswaar bijdragen tot een eenvormige toepassing van de ruime discretionaire bevoegdheid waarover de beroepscommissie beschikt. Ze mogen evenwel niet het karakter aannemen van een strakke en absoluut bindende regel waardoor de uitkomst van de te nemen particuliere deliberatiebeslissing in wezen reeds van tevoren vastligt, meer bepaald reeds vóór het onderzoek en de beoordeling van de eigen merites – alle merites – van elke concrete zaak afzonderlijk. Dit geldt nog des te meer nu deze richtlijnen in vele gevallen niet eigen lijken te zijn aan het beslissende orgaan, te dezen de beroepscommissie – nochtans het enige bevoegde orgaan, maar van het schoolbestuur uitgaan.

De interne beroepscommissie had derhalve de plicht te delibereren en dus te beslissen of het tekort voor het ene onderdeel van de stage, in het licht van de totaaluitslag en het relatieve gewicht van de opleidingsonderdelen, toch de balans in de richting van het niet-slagen had kunnen doen overhellen. Dat heeft de interne beroepscommissie niet gedaan. Voor haar stond het *a priori* vast dat één stageonderdeel onvoldoende, een A-attest in een C-attest zou veranderen. Het relatieve gewicht van dit onderdeel is geenszins besproken geweest in het licht van de resultaten voor de andere onderdelen.

Er anders over oordelen, zou betekenen dat de essentie van het delibereren – beraadslagen, overleggen, overdenken – volkomen verloren gaat. Delibereren zou – in die zin geïnterpreteerd – verworden tot een louter mathema-

tische benadering van de resultaten van verzoekster. Delibereren – in de werkelijke zin van het woord – zou gewoonweg niet meer aan de orde zijn: een leerling die voor alle onderdelen geslaagd is, is meteen voor het geheel geslaagd; een leerling die niet voor alle onderdelen geslaagd is, is meteen ook voor het geheel van de proef niet geslaagd. Door blinde toepassing van de richtlijn, zou de beroepscommissie derhalve de haar opgedragen bevoegdheid miskennen, namelijk oordelen of een leerling geslaagd of niet geslaagd is door afweging van – alle – concrete gegevens van het dossier van de leerling.

18. Uit wat voorafgaat volgt dat het derde middel ernstig is.

C. Conclusie

19. Er is voldaan aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen.

BESLISSING

De Raad van State beveelt de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van 14 september 2015 van de beroepscommissie van de vzw Instituut voor Verpleegkunde Sint-Vincentius waarbij het beroep van Rani Cautaerts om de beslissing van de delibererende klassenraad te wijzigen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en het "C-attest – niet geslaagd" gehandhaafd blijft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 24 september 2015, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Bruno Seutin,	staatsraad, waarnemend voorzitter,

bijgestaan door

Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Tiny Temmerman	**Bruno Seutin**